

פרשת כי תשא

כניסת שבת: 17:18

צאת השבת: 18:16

ר"ת: 18:49

אופק תל אביב

כב' אדר א תשפ"ד

"עטרת מרדכי אליהו"

בית תורה וחסד

על שם ולעילוי נשמת מו"ר מן הראשונים זצ"ל המקובל האלקי הגה"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל זיע"א
לעילוי נשמת הצדיקים הקדושים: רבי יעקב, רבי ישראל, רבי מאיר ורבי אלעזר למשפחת אביצירא זיע"א

מ"כי תשא" ל"כי תשא"

דרך ראייה חיובית זו, היודעת להפך את האדם עצמו ממקומו השפל – בלי ראש, למקום גדלותו – נשיאת ראשו למדרגה גבוהה יותר, היא בדיוק הדרך החינוכית שציוה שלמה המלך ע"ה במשלי (משלי ט, ח): "אל תוכח לץ פן ישנאך, הוכח לחכם ויאהבך". **ומפרש השל"ה הקדוש זיע"א:** "כשאתה רוצה להוכיח את אחד, אל תאמר לו כך וכך אתה גרוע, כי אז ישנאך ולא ישמע לדבריך. וזהו שאמר 'אל תוכח לץ, שלא תוכח אותו בדרך זלזול לומר לו לץ אתה. רק אדרבה תאמר לו חכם אתה, ואם כן חרפה היא לאיש כמוך לעשות כה וכה, זהו 'הוכח לחכם', כלומר, תעשהו לך לחכם, אז יאהבך וישמע לקול דבריך ויקבל מוסר".

יה"ר שנוכח גם אנו לעשות "ונהפוך הוא" אמיתי כזה - כלפי עצמנו וכלפי סביבתנו - לחיים טובים ולשלום

בברכת שבת שלום ורוב טובה וברכה מבית מדרשנו

"עטרת מרדכי אליהו"

הרב זכריה מדאר 31 א רחובות

08-9397933/054-4477562

עטרת-מרדכי.קום

למסירת שמות של חיילים ופצועים

לתפילה בבית מדרשנו

דומה שאין פרשה כל כך קשה בתוכנה כפרשתנו "כי תשא" – חטא העגל, אך דווקא ממנה נלמד בס"ד שאין כמוה ללמוד אורחות חיים כיצד לקום מנפילה לתקומה, וכיצד הנפילה עצמה משמשת מנוף לעליה. כמו שאמרו חז"ל (מסכת בבא בתרא דף י): "אמר משה לפני הקב"ה: רבש"ע, במה תרום קרן ישראל? אמר לו: בכי תשא" – דווקא ב"כי תשא" – מקום הנפילה הגדולה נמצאת הדרך לדבקות ועליה!

סוד זה מגלה לנו "אור החיים" הקדוש זיע"א בתחילת הפרשה (ל, י"ב): "ויתבאר על פי דבריהם ז"ל כי החוטא גורם בחטאו כפיפת ראשו כי בחינת הרע מהותה היא אל ארץ תביט כי שפלה היא, ובחינת הקדושה היא נשיאת ראשו והרמת המהות והאיכות... והוא מה שאמר 'כי תשא' לשון נשיאות ראשו... שתשא ראש בני ישראל שראשם נמוך לצד חסרונם במעשה העגל. והוא אומרו 'לפקודיהם' (ששמעונו לחסרונם) על דרך אומרו 'ולא נפקד ממנו איש' (במדבר ל"א, מ"ט) וכו'".

כלומר בורא עולם מלמד את משה רבנו ע"ה שכשיש "הפקדות" – חסרון – חטא, הדרך להתעלות היא לא להתעסק בחסרון ובטומאה, אלא להופכו לנשיאת ראש בכל הכח לקדושה.

אומר המדרש (פסיקתא רבתי פיסקא י) שבורא עולם גזר "כי תשא את ראש בני ישראל" – להוריד לבניי ח"ו את ראשם (עקב מעשה העגל), בא משרע"ה ולימד סנגוריא על עם ישראל, והקב"ה אמר לו והלא כבר גזרתי וכתבתי "כי תשא" – להורגם – ואיני יכול לחזור בי! אמר לו משרע"ה: "הפוך את הלשון ורומם את ראשם!" (=במקום נטילת ראש – נשיאת ראש!), אמר לו הקב"ה חייד, הואיל ואתה למדת עליהם סניגוריא, על ידיך אני מרומם ונושא את ראשם – כי תשא את ראש בני ישראל.

למה הדבר דומה, לבן מלכים שסרח על אביו, אמר המלך לכו שאו את ראשו - לכו תלו את ראשו, שמעו הקוסטנרי (הממונים על ההריגה) ונטלוהו לחתוך את ראשו, כיון ששמע פדגונו (מחנכו) אמר לו (למלך) אתה מארי (אדוני) מאבד את בנך מן העולם?! ... א"ל המלך והיאך אני עושה, שכבר הוצאתי קילוויני (פסק דין חתום) עליו שישאו את ראשו ויתלו אותו?, אמר לו בלשון הזה שהוצאת עליו, בו אתה מגדלו בעולם - מה אמרת לכו שאו את ראשו? - ילכו ירוממו את ראשו ממה שהוא! (ינשאו אותו למדרגה חשובה יותר), ונמצא קלווסים (פסק דין) שלך קיימת ולבנך הגדולה, אמר לו המלך חייד, הואיל ולמדת אותי סניגורא, ונתת לו נפשו, על ידך אני זוקפו ותולה (ומרומם) לו את ראשו".

**לא הפסקנו לרגע את הבנייה של בית מרן
לע"נ מורנו הרב מרדכי אליהו זצוק"ל
עבודה עברית בלבד!**

בס"ד אנחנו באמצע בניית הקומה ה-2 קומת בית הכנסת.

הצטרפו אלינו והנציחו

את יקירכם:

054-4477-562

חפשו בגוגל

"מקימים את בית מרן"

אדר א' תשפ"ד

בית תורה וחסד "עטרת מרדכי אליהו"

על שם ולעילוי נשמת מו"ר מרן הראשל"צ המקובל האלקי הגה"צ הרב **מרדכי אליהו** זצוק"ל זיע"א
הרב זכריה מדאר א 31 רחובות. 08-9397933/054-4477562. ateretme@gmail.com

עטרת תפארת

פרשת כי תשא
מס' 74

העלון מוקדש לע"נ האישה היקרה: מלכה גינה בת רחל ז"ל

אורייתא

האיפור של בנות ארץ ישראל

היופי תופס מקום חשוב בהלכה. ב"שולחן ערוך" כתוב שהלק מחיובי הבעל לאשתו הם התכשיטים שהוא חייב לתת לה: "ומחייבים אותו ליתן לה תכשיטים, כגון בגדי צבעונים להקיף על ראשה ופדתה, ופוך וש"ק" שהם מיני איפור שמטרתם יופי.

בפרשתנו מתוארת עשיית הכיור, שהיה מורכב מהמראות הצובאות, וידוע מאמר הו"ל כי אותן מראות היו המראות של נשות ישראל שהיו מתקשמות מולן, ובכוא הזמן תרמו אותן לעשיית הכיור.

ונשאלת השאלה: אם המראה החיצוני כל כך חשוב אצל הנשים, איך הן יכולות למסור את מראותיהן שמולן הן מתקשמות? הרי בלעדיהן הן לא יכולות להתקשט!

קשה הדבר במיוחד לפי פירוש האבן-עזרא (שמות לה ה) שאומר, כי נכון הדבר שמשפט כל הנשים להתייפות על-ידי שמסתכלות במראות של נחושת או זכוכית ככל בוקר ובוקר כדי להתנאות, אך אף על פי כן היו נשים בישראל שהיו עובדות ה' וסרו מתאוות העולם הזה ונדבו למשכן את מראותיהן, שכן לא היה להן עוד צורך להתייפות. ולמה נקראו "מראות הצובאות"?

אומר האבן-עזרא, שהיו אותן נשים באות מדי יום אל פתח אוהל מועד

להתפלל ולשמוע את דברי המצוות, ומכיוון שהן היו נשים רבות – היו צובאות על פתח אוהל מועד. ומה שקשה הוא, שלפי האבן-עזרא – הנשים הללו הפסיקו להתייפות בכלל, ואפילו שעשו כן משום שהקדישו את עצמן לתפילה ולמשכן, יכולים היו הבעלים שלהן לתבוע אותן על הפרת תנאי הכתובה! ומשתמע שעלולות היו להתנגות בפני הבעלים שלהן. ובכלל, האם היה מותר להן לעשות כך? הנשים הללו היו קשורות למשכן. כל כך קשורות אליו, עד כדי כך שהיו מוכנות לצבוא על פתחו בכל יום, לחכות בתור ולהמתין בסבלנות לרגע שבו יוכלו להיכנס אליו כדי להתפלל ולשמוע את דבר המצוות.

נשים שמתמסרות לקדושה באופן כזה, בוודאי שאור המשכן דבק בהן. אור המנורה היה מאיר על פניהן, ועל כן הן היו מאירות פנים ביותר. הן לא היו צריכות את היופי החיצוני. יופיין הפנימי היה חזק יותר מכל קרמיק, משחות, צבעי פנים למיניהם.

עד כה הן השתמשו במראה שתפקידה להראות לאישה איך היא נראית מבחוץ, אך מי שיש לה יופי פנימי שנובע מקדושה – אינה צריכה להשתמש במראה עור. מי שיש לה יופי פנימי כזה קדוש – לא יכולה להתנגות על בעלה. הגמרא מספרת על נשות ארץ ישראל שלא היו מתאפרות, וכשהיו רוצים לשבח אותן בחתונה לא שרו: "כלה נאה וחמודה", אלא: "לָא פָּחַל וְלָא שָׁרַק וְלָא פָּרְפּוּס, וְיַעֲלַת הָן". גם ללא כל איפור יכולה האישה להעלות הן.

(מעובד מתוך אביהם של ישראל על התורה)

תאמר לבית יעקב

שרת שחופני למרן הרב בעשאי הכית והחזיר

ש: מה יעשה מי שמצא מוקצה במהלך השבת?

ת: מי ששכח לבדוק את כיסיו בערב שבת ומצא הפיץ "מוקצה" בכיסיו בשבת – יכול לקחת את הבגד למקום מוצנע ולתפוח את הכיס כדי שחפיץ ה"מוקצה" יפול החוצה, משום שהבגד אינו נחשב בסים לדבר האסור.

שכח לבדוק תיק שמשמש בו בחול ומצא בתוכו הפיץ "מוקצה" בשבת:

אם זהו תיק המשמש אך ורק לכסף או לחפצי מוקצה אחרים – הרי אסור לטלטלו בשבת כלל.

אולם אם זהו תיק המשמש גם לדברים שאינם "מוקצה" [כגון: אוכל, מטפחת וכו'] – דינו כבגד ויכול לקחתו למקום מוצנע ולהפכו שם כך שיפלו כל החפצים החוצה, ויחזיר את החפצים שאינם "מוקצה" לתיק ולטלטלו.

בין איש ובין אשה חייבים להיזהר בבדיקה זו. ועל כן, אשה המשתמשת בתיק אחד לימי החול ולשבת – חייבת לבדוק שמא ימצא בו דבר מוקצה [אודם, כסף וכו'] בשבת.

(מעובד מתוך "מאמר מרדכי-שבת")

פיה פתוחה

נשים ונפלאות

המקווה של חומייני

כשעלה חומייני לשלטון באיראן, היו יהודים רבים שהצליחו לברוח משם כל עוד רוחם בס. חלקם אף הצליחו לקחת אתם חלק קטן מהרכוש, אך רובם הגדול נשארו בעירום ובחוסר כל. כל ימי חייו של השאה הפרסי הם היו בטוחים כי הייהם כפרס מובטחים, בעיקר בזכות הקשרים הטובים שהיו לו עם מדינת ישראל, אבל ביום אחד הכול קרם.

עלייתו של אייטולה חומייני לשלטון עוררה גל ענק של אנטישמיות נגד ישראל ונגד היהודים. יהודים רבים, בעיקר עשירים, נשפטו במשפטי בזק בבתי המשפט של המהפכה. הם נידונו למוות בתלייה ורכושם הוחרם לטובת אנשיו של חומייני.

באווירת הפקרות זו היו חייהם של היהודים למשיסה. בעיקר סבלו מכך הנשים היהודיות. כשהן היו הולכות למקווה לטבול – היו הגויים מציקים להן ומטרידים אותן והופכים את חייהן לסיוט.

הדברים סופרו למרן הרב זצ"ל, והוא פנה במכתב רשמי ממדינת ישראל ישירות לאייטולה חומייני. הרב כתב לו שהוא בטוח כי חומייני לא יעשה דבר נגד האמונה ונגד דבר ה'. הוא בטוח שהחומייני חושב שזה לא נכון ולא הגון להפריע לאישה לטבול במקווה, והוא בטוח שהדברים הללו לא נעשו בהשראתו של חומייני, שהוא איש מאמין והגון וכו'.

אנשי חומייני חששו קצת מהמכתב אבל חומייני ביקש לראות מה כתב לו הרב אליהו. הוא קרא במכתב על הבעיות שעושים המוסלמים לנשים היהודיות והורה מייד לבנות מקווה חדש לטובת הנשים היהודיות.

בנוסף, הוא הציב שמירה במקום על-מנת שלא יציקו להן הגברים המוסלמים. (מתוך אביהם של ישראל 8)

עטרת מרדכי אליהו

בית תורה וחכמים

עלון מס' 128

פרשת: כי תשא

רה"ח רב מנחם מנדל הכהן הכהן שליטתא קדישא
בית מדרש יום חצות לילה, לימוד משניות ותורה הקדוש לעילוי נשמת הנפטרים, ובית מחוץ לנטקיים
על שם ולעילוי נשמת מור מרן הראשון לציון המהולל האלקי הגה"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל ויציא
על שם ולעילוי נשמת מור מרן הראשון לציון המהולל האלקי הגה"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל ויציא

עטרת מרדכי לילדים

מעשה רב

הנפטרים מזכירים לנו

במשך שנים רבות שמשתי כדון בבית הדין בתל-אביב. מנהגי הוא להתפלל בגן החמה בנותיקון. כשאני מתארח אצל הנו שלי יגור בירושלים, אני מתפלל בבית הכנסת של הרב אליהו זצ"ל.

בבקררים שבהם הייתי מגיע לבית הכנסת של הרב, היה הרב מושב אותי לימינו ואומר לגבאי להעלות אותי לתורה. אמרו לי ששך הוא נוהג עם כל בן-תורה שמגיע לבית הכנסת. **שבת אחת** התפללתי בבית הכנסת, והרב אמר לגבאי להעלות אותי למפטיר. בתחלה לא הבנתי מדוע הרב מעלה אותי לעלית מפטיר, ורק אחרי מחשבה נזכרתי כי השבוע תחול האזכרה של אמי. לא יודע איך שכחתי מזה, אבל שכחתי. מנל שהרב הזכיר לי. אבל איך הוא יודע? הוא לא אמר לדעת כלל על אמי שנפטרה ומתי נפטרה. שאלתי אותו: "פיצד כבודו יודע?" והרב השיב לי בחיפז: "אם אגהנו לא זוכרים, הם מזכירים לנו. חכה, אספר לך אחרי התפלה".

בתם התפלה, בעת שכלם לוי את הרב בדרך לביתו, הוא ספר את הספור המפורסם על גברת אדם. גברת זו, לא היו לה בנים שיאמרו עליה קדיש. מה עשתה? קנתה חלקת קבר ליד מקום קבורת אמו של הרב אליהו ואמרה לו: בכל פעם שתעלה לקבר של אמא שלך, תגיד קדיש גם על הקבר שלי. אמר לה הרב אליהו: אני לא מתחייב. אמרה לו: אף-על-פי-כן.

שנה אחת, כשהרב היה רב ראשי, הוא מהר למכירת חמץ של כל רשויות המדינה בערב פסח ולא עלה על קברה. כשהגיע הרב לביתו, פתחה לו בתו הקטנה את הדלת ואמרה לו: "הייתה פה גברת אדם ושאלה למה לא באת השנה כמו בכל שנה?". "איך היא נראתה לך?" שאל הרב את בתו, והבת תארה את גברת אדם כפי שהייתה נראית בחייה. מיד חזר הרב לבית העלמין ואמר קדיש על קברה של גברת אדם.

את הספור הזה ספר הרב כדי להראות לנו כיצד הנפטרים מזכירים לנו את מה שאגהנו שוכחים. אבל הוא מעולם לא הסביר לי איך אימא שלי, שנפטרה כבר מן העולם, הזכירה לו להזכיר לי שהשבוע יחול יום האזכרה שלה.

(מתוך אביהם של ישראל על התורה 3)

חידושים בפרשה

שבת שלום ילדים יקרים

בפרשתנו כשהקב"ה אומר למשה רבנו: "ועתה הניחה לי... ואכלם" האם הוא באמת מתכוון להשמיד אותם או שהוא אומר בן רק כדי שמשה יגביר את חמרת החטא?

אבל איך אפשר לומר על הקב"ה שהוא "עושה בן רק כאלו"?

הרי הקב"ה הוא אמת וחומתמו אמת! אם רצון ה' לכלות את ישראל, איך מעו משה רבנו להתפלל ולבקש מאלוקים לבטל את הגזירה? והאם זה יעזר בכלל?

חכמינו למדים מהמילים "הניחה לי" דבר גדול. הם למדו שהקב"ה מתחשב בדתו של משה ומצפה לתפלתו. אם הוא לא יתפלל-יחרה אפו של הקב"ה, ובאמת יכלה את ישראל חלילה! אבל אם משה יתפלל בכל כוחו 40 יום תבטל הגזירה.

בזכות תפלתו של משה ותחילת תהליך התשובה של ישראל מהחטא הנורא הזה. אלוקים רוצה את משה שתף בהנהגת העולם. לכן הוא רומז למשה במילים "הניחה לי" שיש מה להתפלל.

הוא לא יכול לומר למשה: תתפלל!! זה חייב לבוא ממשה עצמו.

במילים הללו **אלוקים מלמד את משה את כוחה של התפלה**.

תפלתנו בונה עולמות.

תפלת משה רבנו, מסבירה לנו איך העולם צריך להתנהל, איך אלוקים מתנהג עמנו. שהוא שומע תפלה. שהוא כ"כ גדול עד שהוא קרוב לכל קרואיו. **לכל אשר יקראוהו באמת**. (מעמד מתוך "אביהם של ישראל על התורה")

במיחד בימים אלו, נלמד ממש רבנו ע"ה, ונשא תפלה להקב"ה, שמדת החסד תגבור על מדת הדין, ובזכות התפלה הזכה שלכם, תינוקות של רבן, יושיע ה' עמו בקרוב ממש!

בין הפותרים נכונה יגורל כרטיס סופר על 50 ₪ אחת לחודש

חידות

1. דברים מזכירים בפרשה שאסור לעשות כמותם שלא לצורך המקדש. מהם?
2. כמה מסימני הקטרת מזכירים בפרשה?
3. מאז חטא העגל לא נמצא יותר במחנה ישראל. מיהו?
4. מה השתנה מאז רדתו של משה רבנו מהר סיני?
5. איך נקרא בפרשתנו אהלו של משה רבנו?
6. כמה מדות של רחמים יש?
7. היכן מוצאים חתן וכלה בפרשתנו?
8. בכמה מיתות נדונו החוטאים בחטא העגל?
9. מנין שמי שבא לארץ ישראל נקרא עולה?
10. היכן לומדים בפרשה "שאין לך זפה מן החניעות"?

תשובות ניתן למצוא על אימייל ateretme@gmail.com

העלון מוקדש לע"נ: מלכה גי'נה בת רחל ז"ל, ישראל כלפו בן ריחנה רחל ז"ל, שלום בן סאלם ז"ל ראובן יעקב בן לבנה הודיה ושמעון, קדיש בן משה יששכר, פאני פרחח בת אסתר, מיכאל מרץ בן זהרי, עליזה לויז בת סימי, אסתר בת חנה זל, שלום בן משה, שלום בן סעיד, שולמית בת סעדיה, גורגט (זהרה) בת מסעודה
ת.נ.צ.ב.ה.

גדולים צדיקים

הרב פנחס שיינברג זצוק"ל

ביום רביעי הקרוב, כ"ז באדר, יחול יום השנה ה-12 לפטירתו של הרב חיים פינקס שיינברג זצ"ל.

נולד בפולין. בגיל 9 הגרה משפחתו לארה"ב, בצעירותו למד אצל הרב סולוב'צ'יק, נהג להיות עטור בתפלין במשך כל היום, **ולבש מעל 50 יציאות!**

היה ראש ישיבת תורה אור, פוסק הלכה, רבה של קרית מטרסדורף בירושלים וחבר במועצת גדולי התורה של דגל התורה. בסוף ימיו נודע בכינוי "זקן ראשי הישיבות".

בפסקי ההלכה שלו נתן הרב שיינברג דגש חזק על 'בין אדם לחברו', וכמה פעמים כאשר פסק הלכות שיכולות לגרום צער לזולת, לא אחת היה דואג להסביר מלבד הפסק, איך לנהוג בעדינות שלא יגרם כתיוצאה מהפסק צער.

הרב רוזנברטן, ראש ישיבת בעלזא, ספר שפעם שאל שאלה הלכתית מסוגות את הרב שיינברג, שהשיב את התשובה והדגיש שפסק הלכה זה שהוא פוסק לו, הוא בתנאי שלא יגרם מזה צער לזולת, אך בהלכה זו, **אם זה יגרם צער - הדין ישתנה**.

מספר פעמים ארע שגורמו לו נזק, ונזהר שמי שהזיק לא ירגיש בכך, ויצטער.

בשמחת מצוה אחת, תוך כדי שהמלצר חלק את המנה הראשונה מעדה ודו וכלי עם רטב נשפך על בגדו של הרב. כמובן שהמלצר נתקף בבושה עצומה שגרם לגדול הדור, ולא מצא את המילים לבקש את סליחתו. הרב שיינברג הפך את המצב, והחל מיד לומר לו שהוא זה שהשכילו בלי משים, והחל מבקש את "סליחתו" על כך. במשך כמה פעמים במהלך השמחה קרא הרב למלצר ובקש את סליחתו המפורשת. הרב נלקח לבית עולמו בגיל 101 ונטמן בהר הזיתים.

זכותו יגן עלינו, ונזכה לדבק בדרךיו.